

10. Запобігання корупції: підручник/ [Б.М. Головкін, В.Ф. Оболенцев, М.В. Романов та ін.] ; за заг. ред. Б.М. Головкіна. Харків : Право, 2019. 296 с.

11. Науково-практичний коментар до проекту Закону України «Про адміністративну процедуру» / авт. кол. (Андрійко О.Ф., Бевзенко В.М. та ін.); за заг. ред. Тимошука В.П. Київ : ФОП Мишалов Д.В., 2019. 460 с.

КРАЙНІЙ П. І.,
асистент кафедри публічного права
(*Чернівецький національний
університет імені Юрія Федьковича*)

ТОРОНЧУК І. Ж.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри європейського права та
порівняльного правознавства
(*Чернівецький національний
університет імені Юрія Федьковича*)

УДК 351.811.12:004(477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.4.23>

СИСТЕМА ФІКСАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В АВТОМАТИЧНОМУ РЕЖИМІ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

Стаття присвячена дослідженню нововведеної процедури застосування та реалізації системи фіксації адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі. Проаналізовано ключові аспекти законодавчого закріплення процедури фіксації порушень правил дорожнього руху (далі – ПДР), співвідношення елементів процедури із ключовими нормами Конституції України, засадничим принципам Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП). Наголошено на наявності певних недоліків у процедурі притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення ПДР, які, очевидно, призведуть до активного оскарження відповідних постанов. Оцінюються нововведені норми КУпАП порівняно з положеннями Основного Закону, рішеннями Конституційного Суду України, окремими рішеннями Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ). За результатами такого порівняння встановлено невідповідності та порушення, які можуть слугувати причиною судових оскаржень рішень. Нововведений порядок автоматичної фіксації порушення ПДР певною мірою нівелює декларований державою баланс між законними інтересами окремого громадянина та суспільства, оскільки введені норми з цього питання суперечать установленним правам особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Це викликає певне занепокоєння, адже додержання юридичної визначеності, що розуміється як ясність і недвозначність правової норми, дозволяє забезпечити передбачуваність певної ситуації, правовідносин. Розглянуто питання реалізації особою права на правову допомогу адвоката при розгляді справи про адміністративне правопорушення, зафіксоване в автоматичному режимі. Розглянуто

питання реалізації особою права на правову допомогу адвоката при розгляді справи про адміністративне правопорушення, зафіксоване в автоматичному режимі. Нововведеним порядком певною мірою нівелюються права особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Це призводить до можливого безпідставного притягнення особи до відповідальності.

Ключові слова: система фіксації, правила дорожнього руху, адміністративне правопорушення, адміністративна відповідальність, юридична визначеність, презумпція невинуватості.

Krainii P. I., Toronchuk I. Zh. The system of recording administrative offenses in the field of road safety in automatic mode: some aspects of law enforcement

The article under studies deals with the investigation of a newly introduced procedure of applying and implementing the system of recording administrative offenses in the field of road safety in automatic mode. It analyzes the key aspects of legislative consolidation of the procedure of fixing traffic violations, the correlation of the procedure elements with the basic provisions of the Constitution of Ukraine, as well as the main principles of the Code of Ukraine on Administrative Offenses. Particular emphasis has been laid on certain shortcomings in the procedure of bringing a person to administrative liability for traffic violations, which will obviously lead to numerous appeals against the corresponding decisions. Consequently, the article contains assessment of the newly introduced norms of the Code of Ukraine on Administrative Offenses in comparison with the provisions of the Constitution of Ukraine, decisions of the Constitutional Court of Ukraine, and certain decisions of the European Court of Human Rights. The results of the above comparison have enabled the authors of the article to reveal the incongruities that may be the reason for judicial appeals against decisions. They point out that the newly introduced procedure for automatic recording of traffic violations annihilates, to some extent, the state declared balance between the legitimate interests of a citizen and the society. It happens so because the introduced rules on this issue contradict and violate the envisaged rights of a person who is administratively prosecuted without any grounds. This might be disturbing, since adhering to legal certainty, the latter usually understood as the clarity and disambiguation of the legal norm, allows ensuring the predictability of a particular situation or a legal relationship. In addition, the article under studies also regards the issue of implementing citizens' rights to legal assistance of a lawyer when considering a case of an administrative offense recorded in an automatic mode.

Key words: fixation system, traffic rules, administrative offense, administrative liability, legal certainty, presumption of innocence.

Вступ. Проблема великої кількості дорожньо-транспортних пригод (далі – ДТП) в Україні щороку викликає занепокоєння. Незважаючи на економічну кризу, збільшення кількості безробітних, кількість транспортних засобів в Україні щороку зростає. Винятком є 2020 рік, коли пандемія COVID-19 різко негативно вплинула на споживацькі уподобання українців. Не став винятком і автомобільний сектор. Однак культура керування транспортними засобами в українських водіїв вимагає бажати ліпшого. За словами заступника Міністра внутрішніх справ Антона Геращенка, в минулому 2019 р. на дорогах України загинуло 3 454 особи, в т. ч. 166 дітей [1]. Висока смертність, нехтування елементарними вимогами ПДР, відсутність механізму миттєвої фіксації цих порушень слугували каталізатором упровадження нової системи фото- та відеофіксації ПДР. Це позитивний крок, який загалом був позитивно сприйнятий суспільством. Але юридична сторона нової процедури притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення ПДР, зафіксованих в автоматичному режимі, викликає деякі питання, які в найближчому майбутньому можуть стати предметом оскаржень відповідних рішень і, як наслідок, формування нової судової практики.

У зв'язку з тим, що ця сфера правового регулювання лише починає обговорюватися та досліджуватися науковцями, її основу становлять дослідження адміністративної відповідальності особи за вчинення правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху таких вітчизняних правників, як: В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, О.М. Бандурка, Т.О. Гуржій, С.М. Гусаров, А.О. Собкар, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, А.Т. Комзюк, Ю.С. Коллер, М.М. Тищенко та ін.

Постановка завдання. У зв'язку із цими цілями нашої статті є встановлення проблемних правових питань, які можуть виникнути під час реалізації процедури притягнення особи до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративних правопорушень, зафіксованих в автоматичному режимі.

Завданнями нашого дослідження є аналіз правового механізму притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення ПДР, зафіксованих в автоматичному режимі; процесуальних документів, які фіксують факт правопорушення та притягнення особи до відповідальності; відповідність такого порядку вимогам Конституції України, рішенням Європейського Суду з прав людини, рішенням Конституційного Суду України.

Результати дослідження. Транспортні засоби сьогодні стали невід'ємною частиною нашого життя. Порівняно зі складністю їх придбання в радянську добу, в часи незалежності нашої країни це не є проблемою. Як наслідок, щороку кількість власників транспортних засобів зростає. Щоразу виробники пропонують потужніші, безпечніші й екологічніші автомобілі. Це призводить до збільшення попиту. Дороги в населених пунктах, регіонального та державного значення буквально заповнені автомобілями. Як наслідок, маємо і збільшення кількості ДТП.

Порушення ПДР тісно пов'язані з категорією «безпека дорожнього руху». Так, можна погодитися з думкою С.М. Гусарова, який визначає безпеку дорожнього руху як складову частину національної безпеки, як правотворчу та правозастосовну діяльність уповноважених державних органів щодо захисту конституційно закріплених життєво важливих інтересів щодо життя, прав і свобод, а також інтересу щодо реалізації потреб у переміщенні учасників дорожнього руху – громадян, осіб без громадянства та іноземних громадян [2, с. 87].

Т.О. Гуржій пропонує розмірковувати про безпеку дорожнього руху через категорію захисту національних інтересів і наголошує на необхідності її визнання складовою частиною національної безпеки [3, с. 7, 14].

Цікавою видається думка Р.І. Михайлова, котрий зазначає, що «безпека дорожнього руху – це стан процесу, що відображає ступінь захищеності його учасників і держави від ДТП і їхніх наслідків, а також захищеність інтересів учасників дорожнього руху щодо реалізації потреби у пересуванні» [4, с. 27].

Для правового врегулювання відносин у сфері забезпечення дорожнього руху Кодексом України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), іншими нормативно-правовими актами встановлено правові механізми адміністративної відповідальності за порушення ПДР. Однак тривалий час в Україні спостерігається тенденція до збільшення кількості ДТП, в т. ч. з летальними випадками.

Безумовно, це стало причиною введення нової системи фіксації порушення ПДР в автоматичному режимі. Саме тому виникла нагальна потреба в детальному дослідженні змісту нової процедури відеофіксації порушень ПДР в автоматичному режимі, особливостей реалізації механізму притягнення особи до адміністративної відповідальності, порівняння норм КУпАП у цій сфері на предмет відповідності іншим нормам КУпАП, Конституції України, рішенням Конституційного Суду України, рішенням Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ).

Основою правового регулювання роботи системи фіксації адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі є Постанова Кабінету Міністрів України від 10 листопада 2017 р. № 833 «Про функціонування системи фіксації адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі» (далі – Постанова) [5]. Відповідно до п. 9 Постанови автоматизо-

вана система відео- та фотофіксації охоплює мережу технічних засобів (приладів контролю), які забезпечують в автоматичному режимі фотозйомку або відеозапис подій, що містять ознаки адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, розпізнавання номерних знаків транспортних засобів і передачу інформації про зафіксовані події телекомунікаційними мережами до автоматизованої системи обробки даних МВС.

На початку її роботи вона фіксуватиме перевищення швидкості. Надалі згідно з вищевказаною постановою такій фіксації підлягатимуть: проїзд на заборонний сигнал світлофора; порушення правил зупинки та стоянки; порушення правил руху і зупинки на смугі для маршрутних транспортних засобів; порушення встановленої для транспортних засобів заборони виїзду на смугу зустрічного руху; порушення правил руху через залізничний переїзд; порушення встановленої для транспортних засобів заборони рухатися тротуарами чи пішохідними доріжками.

Процедура притягнення особи до адміністративної відповідальності передбачена КУпАП. Згідно з ч. 6 ст. 258 КУпАП у разі виявлення адміністративного правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксованого за допомогою працюючих в автоматичному режимі спеціальних технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, протокол про адміністративне правопорушення не складається, а постанова про адміністративне правопорушення виноситься без участі особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Копії постанови у справі про адміністративне правопорушення та матеріалів, зафіксованих за допомогою працюючих в автоматичному режимі спеціальних технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, надсилаються особі, котра притягається до адміністративної відповідальності [6].

Навівши вищевикладену правову норму, ми поділяємо думку Д. Невадомського про те, що «сама по собі фотофіксація порушень водія ПДР є лише способом збору доказів правопорушення» [7]. І це жодним чином не змінює правову природу процедурної діяльності щодо адміністративного розслідування факту порушень особою ПДР і притягнення останньої до адміністративної відповідальності.

Зазначимо, що для встановлення рівноваги між законними інтересами окремого індивіда та суспільства важливо відповісти на запитання: чи гарантована особі, громадянину належна правова процедура та чи не порушуються в цьому разі гарантовані конституційні права й основоположні свободи? Відповідь на це запитання, на нашу думку, варто шукати через принцип верховенства права. Ч. 1 ст. 8 Конституції України закріплено один із головних елементів цього принципу – юридичну визначеність [8].

Конституційний Суд України в абз. 2 пп. 5.4 п. 5 мотивувальної частини свого рішення від 22 вересня 2005 р. № 5-рп/2005 наголошував на важливості вимоги визначеності, ясності та недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці та неминуче призводить до сваволі [9].

Аналізуючи комплексно ст. 258 КУпАП, варто її співвіднести зі ст. 59 Конституції України. Відповідно до цієї статті кожна особа має право на правову допомогу адвоката при розгляді її справи, і держава не може встановлювати у законі обмеження цього права. Той факт, що нормативним актом передбачена можливість складання протоколу без винесення постанови по справі, в жодному разі не може обмежувати права особи на професійну правову допомогу. Не варто ототожнювати поняття можливості оскарження постанови та реалізацію права на участь у розгляді справи про притягнення до адміністративної відповідальності, оскільки останнє є лише правом на відновлення порушеного права. А під час фіксування таких подій особою, яка притягується до відповідальності, позбавлено права захищати свою позицію у процесі оформлення факту адміністративного правопорушення.

Водночас ст. 268 КУпАП не має жодних винятків чи обмежень щодо переліку прав особи, котра притягається до адміністративної відповідальності. Серед них закріплено і право при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця

в галузі права. Ця стаття єдина та передбачає перелік усіх процесуальних прав особи під час такого процесу. Тому, на нашу думку, закріплене положення про те, що законом передбачена можливість винесення постанови без складання протоколу, у жодному разі не може обмежити прав особи, передбачених ст. 59 Конституції України та ст. 245 та 268 КУпАП.

Підтвердження цьому слугує п. 2.2 Рішення Конституційного Суду України 5-рп/2015 від 26 травня 2015 р., в якому зазначено, що «з метою забезпечення дотримання прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, індивідуалізації її відповідальності та реалізації ст. 245 Кодексу щодо своєчасного, всебічного, повного й об'єктивного з'ясування обставин справи, вирішення її відповідно до закону уповноважений орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна ця особа у його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, а також інші обставини, які мають значення для правильного вирішення справи. При накладенні стягнення необхідно враховувати характер вчиненого правопорушення, особу порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність (ч. 2 ст. 33 Кодексу) [10].

Ми вважаємо, що це може слугувати однією з підстав оскарження постанов у справах про порушення ПДР, зафіксованих в автоматичному режимі, та прийняття судами рішень про порушення права особи на належний правовий захист.

Ще однією практичною проблемою, на нашу думку, є неможливість застосування до особи, котра притягується до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення відповідно до ст. 258 КУпАП положень ст. 21 та 22 цього Кодексу. Так, згідно зі ст. 21 КУпАП, особа, яка вчинила адміністративне правопорушення, крім посадової особи, звільняється від адміністративної відповідальності з передачею матеріалів на розгляд громадської організації або трудового колективу, якщо з урахуванням характеру вчиненого правопорушення й особи правопорушника до нього доцільно застосувати захід громадського впливу. А ст. 22 КУпАП встановлено, що при малозначності вчиненого адміністративного правопорушення орган (посадова особа) уповноважений вирішувати справу, може звільнити порушника від адміністративної відповідальності й обмежитися усним зауваженням.

Порядок, передбачений ст. 258 КУпАП, зовсім не передбачає можливості застосування до особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, звільнення від відповідальності. Як наслідок, неможливість застосування норм щодо звільнення до відповідальності дає підстави ставити під сумнів належну реалізацію індивідуального характеру адміністративної відповідальності. На наш погляд, варто переглянути вказану статтю і внести до неї відповідні зміни.

Зазначимо, що змінами, внесеними до КУпАП у частині фото- та відеофіксації ПДР, зафіксованих в автоматичному режимі, щодо порядку притягнення особи до адміністративної відповідальності обмежена можливість доводити свою невинуватість.

Як приклад можна навести положення ч. 5 ст. 279-1 КУпАП, за якою постанова про накладення адміністративного стягнення за правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксоване в автоматичному режимі, або за порушення правил зупинки, стоянки, паркування транспортних засобів, зафіксоване в режимі фотозйомки (відеозапису), може виноситися без участі особи, котра притягається до адміністративної відповідальності. Можна стверджувати, що цією статтею особа, яка притягується до адміністративної відповідальності, позбавляється можливості захисту від звинувачення, а реалізація принципу презумпції невинуватості нівелюється.

У контексті цієї проблематики для усунення прогалини у законі варто звернутися до тлумачення цього принципу через призму прийнятих рішень ЄСПЛ. Так, у справі «Барбера, Мессеґе і Хабардо проти Іспанії» (Barberà, Messegué et Jabardo v. Spain) суд тлумачив ст. 6 Конвенції про захист прав та основоположних свобод 1950 р. Зокрема, «п. 2 ст. 6 вимагає, щоб при здійсненні своїх повноважень судді відійшли від упередженої думки, що підсудний вчинив злочинне діяння, оскільки обов'язок доведення цього лежить на обвинува-

ченні та будь-який сумнів трактується на користь підсудного. З цього принципу випливає також, що обов'язком обвинувачення є інформування особи про висунуті обвинувачення, щоб вона могла підготувати та належним чином представити аргументи на свій захист» [11].

Рішенням ЄСПЛ у справі «Яллог проти Німеччини» (Jalloh v. Germany) від 11 липня 2006 р., суспільні інтереси не можуть виправдати заходи, що знищують саму суть права на захист, включаючи право не свідчити проти себе (привілей проти самообвинувачення). Тому необхідно взяти до уваги вказану практику ЄСПЛ і належним чином забезпечити можливість особи реалізувати, якщо виникає така необхідність, презумпцію невинуватості [7].

Висновки. Підсумовуючи проведений аналіз, можемо зробити висновки про те, що фіксація порушень ПДР, зафіксованих в автоматичному режимі, є вимогою сьогодення та відповідає меті забезпечення безпеки дорожнього руху. Однак існує висока ймовірність того, що висвітлені нами невідповідності нововведених норм КУпАП спричинять появу значної кількості оскаржуваних постанов і вироблення нової судової практики. На нашу думку, законодавцю варто вдосконалити механізм притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення ПДР. Варто прописати можливість повідомлення та виклику особи, яка є власником транспортного засобу або його належним користувачем, задля надання своїх письмових пояснень чи заперечень. Необхідно встановити для цього розумні процесуальні строки.

Необхідно внести зміни до ст. 258 КУпАП у частині можливості звільнення особи, котра притягається до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, зафіксованого в автоматичному режимі, з передачею матеріалів на розгляд громадської організації або трудового колективу, якщо з урахуванням характеру вчиненого правопорушення й особи правопорушника до нього доцільно вжити захід громадського впливу.

Звичайно, тільки практика застосування вказаних вище положень вітчизняного та міжнародного законодавства зможе розставити крапки над «і» з цього питання. Громадянам України повинно бути гарантовано і забезпечено дотримання та реалізацію їхніх конституційних прав. Через це норми законодавства мають бути конкретно визначеними, не суперечити одна одній, не суперечити Основному Закону.

Перспективою подальших наукових досліджень із цього питання ми вважаємо вивчення майбутньої судової практики й аналіз тих проблем матеріального та процесуального характеру, які стануть предметом судових оскаржень у цій правовій площині.

Список використаних джерел:

1. В МВС сподіваються за п'ять років удвічі зменшити смертність на дорогах. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3039088-mvs-spodivautsa-za-pat-rokiv-udvici-zmensiti-smertnist-na-dorogah.html>.
2. Гусаров С.М. До питання про визначення принципів державного управління безпекою дорожнього руху. *Вісник Запорізького юридичного інституту*. 2002. № 3. С. 87.
3. Гуржій Т.О. Державна політика безпеки дорожнього руху – теоретико-правові та організаційні засади : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2011. С. 7, 14.
4. Михайлов Р.І. Забезпечення адміністративної відповідальності за порушення законодавства у сфері безпеки дорожнього руху в сучасних умовах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2011.
5. Постанова Кабінету Міністрів України від 10 листопада 2017 р. № 833 «Про функціонування системи фіксації адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в автоматичному режимі». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/833-2017-%D0%BF#Text>.
6. Кодекс України про адміністративні правопорушення. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.
7. Невадомський Д. Відеофіксація порушень ПДР: нові правила – старі цілі. Державний диктат замість соціального договору. *Закон і Бізнес*. URL: https://zib.com.ua/ua/142956-videofiksaciya_porushen_pdr_novi_pravila_stari_cili.html.

8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень ст. 92, п. 6 розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-05#Text>.

9. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.

10. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо офіційного тлумачення положення ч. 1 ст. 276 Кодексу України про адміністративні правопорушення № 5-рп/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-15#Text>.

11. Аношина Н.-Т.Ю. Презумпція невинуватості в сенсі ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_7475.

ЛАВРЕНЮК Ю. Ф.,

кандидат юридичних наук,

докторант

(Національний університет «Одеська
юридична академія»)

УДК 342.95

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.4.24>

КОМПЕТЕНЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ УКРАЇНА ЯК ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТАКИХ ІНТЕРЕСІВ

Стаття присвячена характеристиці компетенції суб'єктів юрисдикційних та неюрисдикційних повноважень щодо забезпечення економічних інтересів держави як сфери адміністративно-правового регулювання та предмета адміністративно-правового забезпечення економічних інтересів держави. Визначено, що невіддільним складником предмета адміністративно-правового забезпечення економічних інтересів України є належне визначення компетенції суб'єктів владних повноважень у цій сфері. Критерії належного розподілу компетенції суб'єктів адміністративно-правового забезпечення економічних інтересів України визначені на основі наукового підходу Ю.В. Георгієвського, який розглядає критерії розмежування компетенції органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з позиції принципів як базових ідей та положень, відповідно до яких має відбуватись розподіл компетенції. Крім того, враховано зміст економічних відносин як предмета адміністративно-правового регулювання. Такий підхід дозволив виділити спеціальні критерії розмежування компетенції суб'єктів адміністративно-правового забезпечення економічних інтересів України поряд із загальними критеріями розмежування компетенції (Ю.В. Георгієвський). Обґрунтовано, що швидкоплинність сучасної системи національної економіки як її іманентна ознака зумовлює перспективність застосування делегування повноважень між суб'єктами забезпечення економічних інтересів України як способу розподілу таких повноважень. Акту-

